

Womhaj Bóh!

Ciřlo 14.
7. haprleje.

Četnik 5.
1895.

Serbske njeđzelske kopjenka.

Wudawaju řo kóždu řobotu w Smolerjez tuihczishezetni w Budyschinje a řu tam dostacř řa řchwórtlétnu pšchedplatu 40 np.

Palmarum.

Lut. 23, 28: „Jeřuř řo wobroczi ř nim, a dželche: Wy dźowki ř Jerusalema, njeplacřze pšche mnje, ale placřze řame na řo, a na řwoje dźeczi.“

„Njeplakaj!“ tak pšchwoła tón Anjeř wudowje w Mainje, řo: rař wo řwojeho jenicřteho řyna řarowasche. Njeplakaj! S tym trořchtowazym řlowom wřchudřom řpróžnym a wobczezonym duřham řo pšchibliřuje. A hđzeř jo praji, to hote řlowo a hubjenny trořcht njeje, ale wone pšchindže řaz balřam na wutrobu a řylř řwotrěwa. Jenicřki řrócz je tón Anjeř praji: „Placřze.“ To je w našim tekřce.

S Jerusalema teho řbóžnika na Golgatha wjedu. Jeho hłowa je wot czerņioiteje řróny rořkatana. Wón tichepoze pod czeřkim řchizom. Duř jeho něřhto řonow wohlada. Wone řrawořbiteho muřa derje řnaja. Pšchetoř wón je 3 léta po řraju wokolo cřahnył a řim wjele dobrotow cřinił. Šřnano je řim teř w řhorosřzi pomhal, řich dźecřatka na klinje poměl. Nětko wón czeřpi — a to tak cřiřche. Duř je řobuřelnořč řapřchimnje, wone plakaja. — W hodinach řtyřknořče a nuř, řylřow a řarowanja nam řobuřelnořč druhich derje cřini. Wona řaz řlónczne řwětlo pšches mřóczatki řo řwěczi a řłabe mořy řařo po-řylni. Šřylř řobuřelnořče we woczomaj pšhecřela nam lubořniřho napshecřiwu řwěcřa hacř hwěřdy ř njeřja. Wone řu wěcře teř Jeřuřej derje cřinile. — Ĥiřcře dženřa czeřpjenje a wumřecře našcheho Anjeřa Jeřuřa wjele řylřow řobuřelnořče namaka. Nařche dźeczi historiju jeho czeřpjenja ře řrudnej wutrobu řlyřha, wone plakaja. Wjele cřłowjekow w czeřpjenju Jeřuřowym powřchittowne

czeřpjenje cřłowjeřtwa a řwoje horjo wopłakuje. Wřchitto tajke řarowanje je dobre a my řo tajřich řylřow hańbowacř njeřrebamy; ale prawe řylřy hiřcře njeřřu. To móřa řylřy bycř, řotreř hnydom wuřřnu, hdyř řařo řlónczko řeřhadřa.

Tak tón Anjeř teř řylřy řonow wobhladuje. „Wy dźowki ř Jerusalema“, řim pšchwoła, „njeplacřze pšcho mnje! „Placřze řame na řo, a na řwoje dźeczi!“ Te řebi wón teř wot nař řada. Řichř na Golgatha do řwěta řhladuje. To jehņjo Bože na nim wřřny. Řodajcře řo, wy lubi řicheřčijeno, do jeho wopominanja! A hdyř wař hnuje, potom njeplakajcře jeno pšche winu cřłowjeřtwa, njeplacřze jenoř pšche móř řleho na řwěcře, plakajcře wjele bóle pšche móř řleho we wami a plakajcře pšche winu wařchich wutrobow. Njeplacřze jenoř pšche pšcheradřenje Juđaiřowe, ale teř pšche wařřu njeřwěrnosč na- pšhecřiwu temu Anjeřej. Njeplakajcře jenoř pšche řapřcře Řětrowe, al: teř pšche to, řo řcře ewangelijon tak huřto pšched řwětom řapřeli. Njeplacřze pšche řhabłazy lud, ale pšche polořcznořč a řiwkořč našchich wutrobow. Pla- kajcře řylřy pokuty, řylřy teho řłonika, řylřy Marje Madleny Jeřuřowymaj nobomaj, řylřy řrudoby Božeje, řotrař nacřini ř řbóžnořci řelenje, wo řotreř niřomu řel njeje. Ř temu řohņuj nam tón Anjeř řwřaty pōřtnu cřař, řo byřu našche twjeřde wutroby pod řchizom řo řmjehcřite a našche woczi řylřow řóřla byłe, wopłakowacř našch a našcheho řyłeho luda hřech. Ĥamjeń.

Szwjeczzi tšjo kralojo.

(Pofracžowanje.)

3. Solo i khorom.

We žlobje spafche džěczatko,
Wšech druhich džěczzi podomstwo,
Eso blyščežu jeho woblicza
Pač płoncžna śwětłošč njeruna.
Ty, Knježe Ješužo,
Bě tuto džěczatko.

Pšichi žlobje knježna štejesche,
Hdže žana jeje runja je?
To macž bě luba džěščzowa,
Kač rošom tole šapšchija?
Ty, Knježe Ješužo,
Bě tuto džěczatko.

Na poli była jandželka
We khorje rjenje šapšchija:
Čžešč Bohu Knješej kóždy čas!
Nětk čłowještvo ho w měrje paš!
Ty, Knježe Ješužo,
Bě tuto džěczatko.

VI. W Bethlehemje.

1. khor.

Do Bethlehemema khwata
Mi lubošč wutrobna,
Wot požadanja hnata,
Byčž pola džěczatka.

Mój Knježe a mój Božo,
Ty moje žadanje,
Ty wscheho śwěta šbožo,
Kač dyrbu witacž čže?

Kiž by pšches wschitke lěta,
Tu ležišch w khudobje,
Ty štworicželo śwěta,
Ty Knježe krašnosče!

2. Kač mudri džěczatko namakachu a ho k njemu modlachu.

(Deklamazija.)

Wšched Bethlehemom šasta čas,
Wšcho je štotu bu i wotklad'wane,
Schtož žane kublow krašnych ma,
A do rynka wscho šestajane;
A krala šemje powitacž
Eso kralowšy nětk šwoblekachu.
Schto jady nich bě wohladacž?
Šich wójška tam ho šestupachu.

Kral Melchior, wschón w šomocže
Ma přeni widžecž krašnosč Božu,
Najštaršchi přjedy wschitkich dže,
Eso wócžto jeho śwěczzi w šbožu.
A drašta namódr blyščežata
Eso Balthasarej k čžělu lěha,
A je šlota kaž i wohenja
Mur Kaspar šwoju hłowu šběha.

Tak i čžicha čžahnu pšches měštko
Do myšlow žyle ponurjeni,
Nětk maju jeho woblicžo
We wěrje widžecž šjednocženi.
Mur mlody jenož khabla ho,
Wicž wutrobu tež čžuje i dobom,
Ach někač njewě kralestwo
Wón šebi šjenocžicž je žlobom.

A hwěšda, krašna wodžerka,
Šim pšchezo šbožnu wěštošč dawa,
Ta šteji nětko njehnutu,
Kač tole dha je kžěža prawa?

Hlaj ščeha štara płomjana
Eso wot nich tu je wuhladała,
Hród kralowšy byčž tole ma?
Tak hwěšda jim je pokafala.

A rucže ródž tak khudobna
Je wot nich wschitkich wobšupjena
A i darami hacž do wjěrcha
Tež bórny žyle napjelujena;
A hwěšda śwěczzi pšches ščěny,
A kralojo ho poforjeja,
Móz nowu čžuja pšches žity
A hłowu k šemi pofhileja.

Schto to pač móže wurěczecž,
Schto wscho šu nětko wohladali?
Kač rošom móže šapšchijecž
To, šchtož šu woni namakali?
Ach wócžto njemóžesche šnjescž
Wšchu wulku krašnosč wohladanja,
Nětk dawali šu Bohu čžešč,
Ešej špokojeli požadanja.

We dodžeržanym štwarjenju
A pódla wošola a wola
Tam žóniška šedži pšichi džěščžu,
Eso i kofšom dótku jeho čžola.
Šej pohladajče do wócžka,
Ta Bohu je ho špodobala,
Je knježna čžišta pócžiwu,
Kiž muža je ho šdalowala.

A tola Ešyn to jejny je,
Duž jeho šej je wobšchijala,
Móz najwšchšcheho we hnadže
Ta džiwuje ju je wobšklódk'wala.
To čžišta jejna wutroba
A we nej radošč šwjata Boža
Nam i Božim šłowom wobšwědcža,
To wurěczecž nam nješamóža.

Kiž draštor wscheltich śwěczatych,
Kiž kónny wona njepotrjeba,
Kiž pšchow wscheltich šachodnych,
Schtož i čłowjekom ho šobu hrjeba.
Ně tuta Boža njewjesta
Wěnz běly wokoło ma hłowu,
A to je jejna njewina;
A hwěšda blyščež jej dawa nowu.

Do rózojteho woblicza
Pač hwěšda džěščžu mišje śwěczzi,
Kiž na macžernym klinje ma
Ešwój pokoj, je, kaž druge džěczzi;
Tam leži jara lubošne,
Tam na nje šu ho šahladali;
Tam mur ma wócžto wěrjaze,
Tam kolena šu šhibowali.

Esu darow štoro šabnyli
Pšches tajku krašnosč pšchekšlapnjeni;
Schtož šlužobnik jim poščicži,
Najbližšche, wsachu poštroženi;
Ešej něšchto šlota šapšchija
Še šwojej ruku šchědžiwž štary,
Kral drubi wša šej wyrucha,
Kral ščeczi horšchčž pač pošnu marhy.

Eso knježna škhila džatowna
A jich pšchepodatym drohim daram,
Duch jejny pošny pokoja
Tak rěczi: „Schto ho hišchče štaram?
Hlaj šloto kralej pšchibžušcha
A wyruch płaczi bójštwu jeho,
A marhu šměje do rowa
Klaščž lubošč džatna na morweho.“

Bóh, kral a cžlowjek we šmjerczi:
 Ach potajništvo njerospwětlene!
 Hacz wo tym sčto jim jaspomni?
 Hacz sčto jim było trošymjene?
 Na krala jenož hladaja,
 Eso modla, šdychuja a proscha,
 Eso džiwaja a wješela
 A rucžku mjehku jemu kofcha.

3. khor.

A nam witaj, rjany Jezusko,
 Nasch sbóžniko!
 Do rukow dawamy cži šo,
 Najlubšchi Jezusko!

Kak mólcžki šy, tiž Bóh šy šam,
 O džécžatko!
 Kak mólcžki šy ty pschischol k nam,
 O wulki Jezusko!

Kak šhudy ležišch we hródbzi,
 Knjes Jezusko!
 Wšy psches tebje pat bohaczi
 Šsmu, šhudy Jezusko!

(Potracžowanje.)

Woporniwa lubosč.

(Škóncženje.)

„Sčto wy prajicze?“ praschesche šo Bohuwěr hłowu šbėhajo a ruku na wucho šložuju, šo by lėpje šlyšchal.

„Njeje wamaj ničžo prajika?“ šo zušy dale wobhonjowasche. Štary š hłowu tšchafesche „jutšje, nė šajutšišchim, wona džesche a cžekny.“

„Aha, ja rošymju“, tón knjes praji. Potom šo psched stareho Šonicha štupi a jemu ruku da, „waš maja po mėsčze ša šhudnych ludži a tola šče bohatichi hacž šebi myšlicže. Wšy wobšedžicže drohi poklad. Ša mam k temu pokladej wošebitu pschihilnosčž a čžych — — —“

W tym wošomiknjenju šo durje wotewrichu a Šańža šastupi. Šako knjesa je šlotymi nawocžemi wuhlada, šo štróži. „Knjes doktoro, wy jow? runje pobych pola waš, hđžež bėchu durje šamknjene.“

„Ša šym jow“, wotmolwi lėkar. „Wš je žel, šo šče pucž podarmo pobyla.“

„Ša wam njerospymju, knjes doktoro.“

„Šnydom jo šhonicže. Ša pschidžech šebi šub wuprošnyčž, kotryž šym wam šaplacžil.“

Šańža šo wšcha šastróži. „Šón šub džė je hiščeže na tym šamym blafu, knjes doktoro!“

„Šam tež njech wostanje“, wotmolwi lėkar. „Šón wutorhnyčž, by šmjercž ščkoda bylo! — Wš wšcha džiwna na mnje hladacže, duž čžu š krotka šo wuprajicž. Moja knježnicžka, ja mam žadanje po wašchim šubje, ale niz po nim šamym, ale po wščėm druhim, ščtož k temu šlyšcha.“

Šolza bėšche wšcha prosta — pschetož nėtko štejesche psched nowym hudancžkom.

„Wš mi najšferje dorospymila njejšče, moja knježnicžka“, lėkar dale rėcžesche, „duž čžu hiščeže jasnjšcho rėcžecž: Wš šče mi wutrobu dobyla, a ja šym pschischol waš wo wašchu ruku prošnyčž.“

W małym rumje wšchitko wocžichny. Najprjedy bėšche šo Šańža wšcha jačėrwjenila, jako bėšche lėkarjowu myšlicžku š daloka jačžula — nėtko wobłėdny a dyrbjesche šo wšcha tšchepotaza štoła pschimnyčž. Štarsčej njewjedžeschtaj ščto.

Lėkar holzy bliže štupi a ju ša ruku pschimny: „Šam je ta wėž nahle pschischla. Šhrabajcže šo a šlyšcže moje šłowa hiščeže juntróčž. Čžecže mi šwoju ruku podacž ša žiwjenje — abo njejšče šnano wjazy šwobodna?“ naštróženy pschistaji.

„O haj“, wona šasčhepta.

Duž lėkar je šwėcžatymaj wocžomaj dale rėcžesche: „Bohu budž džak a šhwalba! Moja knježnicžka, to njeje pschekhwatane rošbudženje mlodeje krowė, kotrež nje k wam wjedže, ja šym šebi to psched Bohom rošpomnil a njechach dlėje čžafacž, šo bych wėštošcže mėl.“

Šańži šlyšy do wocžow šstupichu a wona praji: „Ša waš cžesčžu, knjes doktoro, ale wy šče nje tola pschekšapnył. Wš šče nje hakle nėkotre rajy widžal a lėdy hodžinku šo mnu popowjedal.“

Alle ta hodžinka je došahnyla, wašchu wutrobu pšnacž“, lėkar cžesčto šdychujo wotmolwi. „Eso wė — na to šebi nėtko hakle pomyšlu — wy macže wjele wjetscheje pschicžiny šo nje prasčecž: „Sčto čžecže wote mnje? Wš šče mi wšchón nješnaty!“

„Ach nė!“ praji Šańža. „Ša mėjach šnydom dowėrjenje k wam, wy bėšcže tajki dobry!“

Šednore šłowa lėkarjej wutrobu hnujachu. Wšon wjedžesche doščž, wšon wjedžesche, šo by to šacžucže jeho wutroby wothłóš namafalo.

Duž holzu ša ruku pschimny a ju štarschimaj dowjedže, kotrajž kaž nėmej tam šedžeschtaj. „Wšj štaj šlyšchaloj — ščto prajitaj k temu? Čžzetaj mi tón poklad wostajicž? Čžzetaj mi šwoju džowku a waju žohnowanje dacž? Ša ju wamaj njewošmu, wšj ju tež dale šobu imėjetaj.“

Šonichowa wšcha tšchepotajche a šlyšy jej rėcžecž wobarachu. Šlan pak šo šhraba a poštaje: „Knjes doktoro, mi šo wšcho wjerczi, ale tak widžu: Wš šo mi tajki nješdacže, kaž byšcže šebi žort š šhudymi ludžimi ščžinicž čžžyl. Wš macže pravo: Šańža je poklad, to mój lėpje wėmoj, hacž móžecže wy to wjedžecž. Alle w Božim njenje wšmicže ju — ja šebi myšlu, šo š wami tež tajka budže kaž š namaj.“

* * *

Wššom njedžel hišcže šwoje džėcžo ššhowašchtaj, potom pat šebi doktor Wolf po nju pschidžže. Alle wopusččenaj pschi tym wščėm njebėšchtaj. Šsame š njedžele dyrbjeschtaj pocžafacž, doniž jimaj w doktorowym wobudlenju jštwa pschihotowana njebėšche, hđžež móžeschtaj dale bydlicž.

A knjes doktor šo jeju hańbował njeje, ale wšon je wšchón hordy na njeju byl, šo bėšchtaj tajke džėcžo wocžahnyloj — a ščto by hakle wo šwojej žonje prajil: „Moja žona mi njeje krosčhika šobu pschinješla a jejnej štarsčej štaj pod tšėchu bydliłoj, ale tola mam bohatu žonu a š nim njemėnju.“

Wėrnosčž biblije, šakitana pschecžiwno jeje njepšhecželam.

(Potracžowanje.)

Šłód štutkowanja profetow.

Štutkowanje profetow da w potajnym rjanym plodam šrawicž. Šrunje čžim wjazy šo šwonkowne žyrkwiniške žiwjenje w mornych wašchnjach šhubi, čžim bóle šebi špravne dušche po wopravdžitej duchownej žyrbu žadachu. Wšone namafachu, ščtož pytachu: w pišmje, wošebje w myšlach profetow. „Šalbowany niz k šwonkownej mozy (Šach. 9, 9), ale š duchom Božim (Šef. 61, 1), šo wutrobnu šmilnosčž šwojemu ludej pschinješbu a prawdoščž, wodacže hrėchow a žiwjenje, šo budže šwojeho ducha wulecž (Čžech. 36, 26. 27.) a nowu wutrobu a nowu myšl dacž (Šer. 31, 31), šo budža wšchitzy Boha šnacž, niz šwonkownje š pišmitom šakonja, ale šnutštownje w myšli wutroby, šo budže „kraleštvo Bože“ šo poštajicž, to bėšche nadžija profetow. To bėšche nišne a teho šo nadžijeja wot teho, kotryž pschidž ma jako prawy „šyn Davidowy“, niz š krasneho kralowškeho mėshta Šerufalema, ale š maleho Bethlehema, hđžež David ponižny a šwėrny šwoje šadla pašesche, Wšcha 5, 1; Šef. 9, 1—7; 11, 1. Čžim njenje wopory jako šame šnamjenja hłubje šacžute wutroby špokojicž móžachu k šawdakej hrėchi wodacža (pschir. Šf. 51, 18. 19; Šf. 50, 7—9), čžim móžnišchi šacžišcž je wobras teho (Šef. 53: Šawėšcže wšon nješesche najšche šhorosčže), kotryž najšeho hrėcha dla a psches hrėch šwojeho luda w lubosčzi cžėpi, kotryž šam šwoje žiwjenje ša wopor da a š tym jich wjele hrėchi wujedna, na nėkotrehožkulž čžinił, runjež je šebi jich mało na cžėrpjazeho šbóžnika myšliło (Šuf. 24, 25—26. 32.)“

Wšėcže šu pschi tym tež wołali: „Wotwobrocž wšchu nišu a hubjenštvo“, tak derje kaž dženkša. Alle cžėlna nadžija to njebėšche, ale žedžiwne dowėrjenje k žalbowanemu Božemu, šo by najwjetšchu ščtodu, hrėch, njemėr š Bohom, prječž wšal a wot šnutška won šhory čžafž, šhory cžłowški narod wuhojil. To je nadžija, kajkuž pschi špocžatku noweho šłuba šrjedža w ludu namafamy (to „šwjate šymjo“, wo kotrymž profetojo hušto rėcža Šef. 6, 13), tak pola paštyrjow Bethlehemiškich Šuf. 2., pola rybakow pschi ješorje Genezareth Šan. 1, 37—51, pola Šachariáša, Marje,

Simeona a Hany Luf. 1. a 2. a pola wschittich, kotřiz na wumozenje, na troscht Israelski czakachu. Cžitaj jeno Luf. 1, 46—55 a 68—79: „Khwaleny budž tón Knjes, tón Bóh Israelski; pschetož wón je doma pytal a wumóhl swój lud.“

Cžaf je dopjelny, pschihotowanje stónčene, wón pschiúdze, kiž pschiúcz ma, na kotrehož řu hwótzojo czakali, na kotrehož zyla historija Israelskeho luda pokasuje: „Jesuf, Khrystuf, Boži Ssyn.“

(Wotracožowanje.)

Džerž řo řchiža.

Stóř: Jesufa ja njepuřcežu.

Wot řchiža ja njepuřcežu,
Řchi řchižu řym řakhowany,
Lubořež praji na řchižu:
„Wote mnje řy wobitarany!“
Ja řo jemu dowěrju,
Wot řchiža ja njepuřcežu.

Wot řchiža ja njepuřcežu,
Pod řchižom řo modlicž wufnu,
Řa řchiž woczi řožuju,
Dowěrny psched Boha řtupju:
Jesuf moja nadžija!
Řa twój řchiž řo řpuřcežam ja.

Wot řchiža ja njepuřcežu,
Sbóžna je ta řchižna gmejna;
Řdyž jej mozy pobrachnu,
Řchecžela ma řnjela, řwěrna
Woczi ř njemu posběhnje,
Řdyž ju ř řchižom troschtuje.

Wot řchiža ja njepuřcežu,
Pod řchižom čžu ja tež řblědnyčž,
Řdyž mi woczi wuhafnu,
Řa řchiž móžu ja řo řchinnycž:
Jesu, moja lubořež wřcha,
Twój řchiž džeržu twjerdže ja.

Wot řchiža ja njepuřcežu,
Moje dobyče mam ř řchižom,
Ř řwětkořeži řo řchecžičežu,
Pod řchižom ja widžu řižom:
Řdyž džěn řudny nastawa,
Řha du ř řchižom do njebja.

E. S.

Ř konfirmaciji.

Daj, řo by jena řbóžna byla!

Ř řerlohnyje w wořadže na kraju ležeře řtara macžetka 86 lět řtara na řmjercž řhora. Wona da duchowneho řawolacž a řadajře řebi Bože wotřasanye a řohnowanje na puežu do njebjeřteje domišny. Derje řtata w řwjatym piřmje a řatechizmuřu řnajesře puež a řchecžku w čžěmny řmjertnym dole a čžehnjesře řaž tamny řomornit „wjčřela řwoju drořu.“ Žako řo ju duchowny ja jejnym řiwjenjom prajřesře, řaf je ř tajřej řbóžnej nadžija pschihčła, powjedajře jemu řčřehowaze: „Řa řym řiřčezje ř njebočžičkemu duchownemu řanej Abrahamej řtrauřej na pacžerje řhodžila a buch wot njeho konfirmirowana. Řař běře řunje řjecždžezřacž pacžerřkich džezži. Wón praji na řónzu řwojeje řezče: „Řch řnjezje, řich je řunje řjecždžezřacž — to je wjele, ale daj, řo bychu wřch řjecždžezřacž řbóžne byly! Řeli pak je pschewjele wot řebje řadane, daj řo by polozja řbóžna byla — řjecž a dwazycži! — ale to je řnawo tež řiřčezje wjele: ach, jenož dwanacžo! — o řchto ja praju! — daj řo by jenož jena řbóžna byla. řamjen. To ja njebřym řabyčž mořła, řnjesř duchowny. To džezře mi psches wutrobu, jako psched wotřarjom řlecžach, řym Bohu řlubila: „Řa čžu, řchze-li Bóh, řa jena bych. To je mi psches zyle řiwjenje řchlo a nětř čžu řo teho nadžecž, řo tež řaf budže řacž do řónza mojeho řiwjenja a řo móžu potom mojemu řtaremu duchownemu w njebjeřach prajicž: „Řnjesř duchowny, jena je řola řbóžna. — řtary duchowny řtrauř běře na řchecždžezřacž lět

morwy, wón běře wumřjel a běře řola řivy a jeho Abrahama modlitwa njewuřřlyřchena njewořta.

Řchiž Khrystufowy.

Ludwif XII., řanzowřski řral, mčesře do čžafa řwojeho řralowanja řara wjele njepřchecželow, kotřiz jemu pschezo napřchecžiwno řtutkowachu. Žako na řtrón řtupi, da řjena řwojich pschecžezřarjom napřřacž a řady řoždeho čžorny řchiz řeznicž. Žako bu to řtate, jeho njepřchecželjo rořezčřach, dořelž řchiz řa řle pschedřnamjo wobřladachu a řo bojachu, řo řmjercž na nich čžafa. Řle řral, řiz to řlyřesře, da řich wřczjo řwolacž, řim řnadu lubjo a řjewjo, řo je teho dla řchizř pschistajil, řo by řo řóbla řchiza Khrystufoweho dopomnil a po jeho pschikladže čžinil, kotřiz je wot řchiza dele řa řwojich njepřchecželow prajil a prajil: „Wotčze, wodaj řim; pschetož woni njewjedža, řchto čžinja!“ Womřř řebi tež pschezo na řchiz na Golgatha, bjesř kotrehož njemóžesř řbožownje řivy bych a řbóžnje wumřjecž a řezř řady řmenow řwojeho njepřchecžela řchiz ř napřřmom: „Wodate“.

Ř rořpominanju.

Budž džezjo ř Jesufom, potom budžesř ř nim na mudrořezži pschibjeracž.

* * *

Morwřřchi řacž morwy njemóžesř bych, a morwřřch Khrystuf řiwřřch čžini. ř tym by njebóhi řofacř řlyřne wutroby troschtowal.

* * *

„Njebój řo.“ To řłowo řteji 300 řwěz w bibliji.

* * *

Wěra je woczko, ř kotřymž na řesufa řladamy: řlufe a řylřojte woczko je tež woczko. Wěra je řuka, ř kotřejž řhryřtufa řapřchimnjemy: řchepotaza řuka je tež řuka. Wěra je řa noha, kotřaž např ř Jesufej donježe: řhora noha je tež noha; řchtož pomalku pschindže, tež pschindže. —

* * *

Řchecžičjan w řwojej wěře njebmč řladacž na to „řaf?“ ale na to „řchto?“ řchto džerži řwoja wěra? řesufa. Řaf jeho džerži? řřlabje. Řicžo wo to, jeno řo řesufa džerži; řesuf řbóžnosč njeye položil do řwojeho pschinnjenja, ale do teho řapřchimnjeneho, kotřiz je řhryřtuf. Ř řebi řy řy pschezo řlaby, w řhryřtufu pak řtajuje řylny. —

Wěra řo řam řapocznyje, řdžez řořom pschestanye a řady njewč. —

Božemje!

Wěezje čžinju po mřřli wřchittich lubnych čžitarjom a pschecželow naščeho „Řomhaj Bóh“, řdyž lubemu řalozerřej a řotalnemu řamolwitemu ředaktorej naščeho řopjena, řnjesř řararřej řr. řelli, našč najwutrobnřřchi džaf řa jeho lubořezřiwje řřozowanje, ř kotřymž je w lubořezži řa našč luby řerbřři řud džčłal na řutym řpiřu, kotřiz čžze našč řud řdžerřezč řomhacž w řobožnosčři a řchecžičjanřkim řiwjenju, prajicž. „Řuby řrattje! mi je řel, řo řyřbjju řo wot řebje džčłicž řřchi řaju wazřwym džčłe, řdyž je nětřo našč „řopjeno“ do řjateho řčtnika řařtupilo, ale bych řyřbi. řón řnjes řohnuj řebje tež dale na řowym poli řwojeho řtutkowanja w řalokim řraju! Wotřař naščemu „Řomhaj Bóh“ w řalokosčři řlřřto ře řwojej řerbřřej wutrobu, řo móřli řo ř radořezžu řrawje řuřto na řłodže řwojeho řucha dale natwaricž! Božemje!“

Ř. Gólcž, řarar w Budyřřchintu.

„Řomhaj Bóh“ je wot nětřa niz jenož pola řnjesow duchownřřch, ale tež we wřchčř pschewawarňjach „řřerb. řowin“ na wřach a w Budyřřchinje dořtacz. Řa řchtwóřcz lčta řlacži wón 40 řp., jenottliwe čžizřla řo po 4 řp. pschewawaju.